

Lovovertrædere en Straf, som f. Eks. Tvangsarbejde, der let kan involvere vanskelige Spørgsmaal om et Tilholds Lovlighed eller vedkommendes Ret til overhovedet at være her i Landet, kan være af saadan Betydning, at Appel ikke bør afskæres, og det saa meget mindre, som det Gode, der ganske vist vilde være vundet ved at befri Landsretten for de mangfoldige simple Betler-, Løsgænger- og lignende Sager, alligevel kun i meget ufuldkommen Grad vil naas ved den i det tidligere Forslag indeholdte 30 Dages Begrænsning, idet Straffen i Gentagelsestilfælde meget let vil overstige denne Grænse, medens der paa den anden Side ikke kan være Tale om at sætte Grænsen endnu højere. Hertil kommer endvidere som et Moment af særlig Betydning, at den nugældende Ret hjemler en meget vidtgaende Appeladgang, og medens der vel ingen Tvivl kan være om, at den vide Adgang til dobbelt Appel (først til Overretten, saa til Højesteret) bør begrænses, vilde det let føles som et alt for radikalt og som et misligt Skridt, om man i større Omfang helt vilde afskære Appel.

Samtidig med saaledes at udvide Adgangen til at appellere Politisager, har man dog ønsket at fremhæve, at saadan Anke normalt kun bør angaa Retsspørgsmaal eller Straffudmaalingen, idet normalt kun disse og ikke Bevisspørgsmaalet vil frembyde virkelig Tvivl, og Appeladgangen ikke bør benyttes til at forhale en saadan mindre betydelig Sag til Besvær for Vidner og andre, der vilde blive nødte til at møde paa ny. Adgang til at paaanke Politisager med Hensyn til Bevisspørgsmaalet er derfor i § 338 Nr. 2 gjort afhængig af en særlig Tilladelse fra Landsretten.

Der er endvidere ikke fundet tilstrækkelig Grund til, som sket i det tidligere Forslags § 398, at gøre Appel af Politisager fra det offentliges Side afhængig af Begæring fra Politimesteren. — Fremdeles er der, for saa vidt angaar almindelige Underretssager, med Hensyn til hvilke der fra den ene Side rejses Anke, som ikke omfatter Bevisbedømmelsen, givet Modparten Ret til, uanset Appelfristens Udløb, at paaanke Dommens Afgørelse af Bevisspørgsmaalet, naar dette gøres inden 4 Dage efter Modtagelsen af Ankemeddelelsen. Det kan jo f. Eks. tænkes, at en Tiltalt af Underretten vel er anset for at have foretaget en vis Handling, men af Retsgrunde er frifunden, og at Overanklageren derefter paaanker Underrettens Afgørelse af Retsspørgsmaalet. Der bør da

aabenbart gives Tiltalte, der paastaar slet ikke at have foretaget den paagældende Handling, Adgang til at forsvare sig i Appellinstansen ogsaa paa dette Punkt. Naar en tilsvarende Regel ikke er givet for Politisager, er dette begrundet paa, at Appel af Bevisspørgsmaal i disse Sager overhovedet ikke kan finde Sted uden Landsrettens Tilladelse, og Landsretten kan da samtidig med at tage Bestemmelse herom, eventuelt i Henhold til § 324, dispensere fra Ankefristen.

Den Adgang til selv at fastsætte de Former, hvorunder Forhandlingerne skulle foregaa, som i § 332 er indrømmet Højesteret, er ikke givet Landsretten, blandt andet fordi der for dennes Vedkommende allerede i Kapitel XXII findes alt fornødent, saaledes at der i det hele kun behøves en Henvisning dertil (jfr. § 340, 2det Stykke).

Endvidere er Virkningen af Tiltaltes Udeblivelse mindre stræng efter nærværende Udkast (jfr. § 340, 3die Stykke, og § 344, 2det Stykke) end efter det tidligere Forslag (jfr. § 399, 2det Stykke, og § 401).

Endelig er det en Selvfølge, at de i det foregaaende Kapitel gjorte Forandringer som Følge af de til dette gjorte Henvisninger ogsaa faa Betydning for nærværende Kapitel.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 338.

Afviselserne fra de i §§ 318—326 indeholdte Regler, bestaa navnlig i følgende: Reglerne om Begrænsningen af Ankegrundene efter § 320 Nr. 4 — om Nr. 2 og 3 bliver her selvfølgelig overhovedet ikke Spørgsmaal — og sidste Stykke modificeres ved § 338 Nr. 2. Det i § 322, 1ste Stykke ommeldte Krav paa Ankemeddelelse kan efter Omstændighederne, ifølge § 342, 2det Stykke, fyldestgøres ved Anklageskriftets Forkyndelse, idet der, naar Anken omfatter Bevisbedømmelsen, skal udfærdiges og forkyndes Anklageskrift og ske Berømmelse og Paastævning; ganske som i de Sager, der i første Instans indbringes for Landsretten (jfr. §§ 216, 217, 229 og 226).

Den i § 323 givne Adgang til mundtlig Fremsættelse af Ankemeddelelse er udvidet ved § 338 Nr. 1, hvorhos der i sidstnævnte Paragrafs Nr. 4 er givet en